

The Holy See

*DISCORSO DI GIOVANNI PAOLO II
DURANTE LA VISITA AL PONTIFICIO COLLEGIO UCRAINO
DI SAN GIOSAFAT*

Domenica, 16 gennaio 1983

*ВЛАДИКО КАРДИНАЛЕ, ВСЕЧЕСНІШІ БРАТИ У СВЯЩЕНСТВІ, НАЙДОРОЖЧІ
СЕМІНАРИСТИ!*

1. Я радо прийняв запрошення - тільки що стало воно можливим - щоби з вами відсвяткувати щасливий Ювілей цієї Папської Української Колегії Святого Йосафата.

Із щирою приємністю вітаю Його Еміненцію Кардинала Рубіна, Префекта Священної Конгрегації Східних Церков, і Його Преосвященство Мирослава Марусина, Секретаря тієї ж Священної Конгрегації, від якої залежить ця Колегія; також Всечеснішого Отця Ісидора Патрила, Протоархимандрита Василіянського Чину Святого Йосафата, того Чину, якому доручено керівництво Колегії. Вітаю Високопреподобного Отця Ректора і дякую йому за ввічливі слова, які він звернув до мене і, разом з ним, вітаю теж усіх, які тут зібралися, щоб відзначити таку щасливу подію. Окреме привітання звертаю до Сестер Служебниць Непорочної Діви Марії, які з самих же початків поматеринському віддаються своїй непомітній, але цінній праці в цьому заведенні.

Величавий будинок цієї вашої Колегії нагадує незвичайну щедрість Папи Пія XI, який, схваливши цю дбайливість Святої Столиці про Українську Церкву, бажав, щоби спорудити цей новий будинок, в якому гідне пристановище мала б та Семінарія, яку Папа Лев XIII рсиував під кінець минулого сторіччя.

Ця Колегія є дійсно гарна своїм чарівним положенням і панорамою, на якій вона височить. Але вона є ще кращою тому, що в ній проквітає для Христа надія Української Церкви. А тією надією є ви, дорогі семінаристи, що зростаєте у цім священнім гуртожитку, виховуючись у

знанні й побожності, з огляду на ті ваші майбутні завдання, які вам доручиться на служіння стадові Христовому в дорогім Українським Народі. Під час цих моїх відвідин сердечно бажаю заохотити вас, щоб ви добували всіх зусиль та приготовлялися до вашого майбутнього служіння, намагаючись набути міцну духовність і тривке інтелектуальне виховання.

Папа Пій XI, на авдієнції 13 листопада 1932 року, звернув до Ієрархії й Української Семінарії слова заокоти, які я нині з приємністю нагадую :« Не можна забувати про потребу знання - казав він - але, насамперед, потрібно змагатися за набування побожності ». Йдучи ж за св. Павлом, він ще додав: « Знання без святости - це суєта, це блискуча порожнеча, це колодний інтелектуалізм »[1].

2. Моя думка звертається зосібна до вас, студенти теології. Теологія - це повсякчасний діалог між наукою і вірою, але такий діалог є будуючий лише за умовою, що віру буде сповняти любов.

В одному документі, публікованому кілька років тому Священною Конгрегацією Католицького Виховання, щодо цього дається ось яке завваження: « Тому, що предметом теології є правди, які є засадами життєвого й особистого зобов'язання чи то для конгно віруючого, а чи й для спільноти, якої він є складовою частиною, то має вона духовну величину. Тим-то й теолог у своїх дослідах і студіях не йде по лінії чистого інтелектуалізму, але підкоряється вимогам віри, дедалі більше здійснюючи свою життєву злуку з Богом, щоб Його вносити у життя Церкви »[2].

До цього начебто відкликається св. Йосафат, під якого іменем і в якого опіку віддано цю Колегію. Бо св. Йосафат, згідно з василіянською традицією, представляється як зразок знання і святости. Власне його хгиттєвим зобов'язанням було особисте освячення аж до геройського свідчення мучеництва, яке в ньому стало печаттю бажання і змагань за Єдність Церкви. І це підкреслила візантійськослов'янська літургія, представляючи св. Йосафата як промінний світильник: « Як світильник за укиття розблис і як добрий пастир пролив свою кров за своїх овець ».

Собор Ватиканський II, як відомо, відкрив нові можливості на шляху досконалої Єдності Церкви, здійснивши надійне наближення між тими, що вірують у Христа і поділяють дар того самого хрищення, завдяки якому ми є учасниками єдиного Отця небесного.

Ви ж, наскільки члени Української Католицької Церкви, живо відчуваєте і собою представляєте прагнення Господа, « щоб усі були одно » ,[3] і бажанням вашого юного серця пришвидшуєте момент такої вельми побажаної Єдності. Витривайте на цім благословеннім шляху та приготовляйтеся, щоб завтра, за прикладом св. Йосафата, стати невтомними подвижниками цієї Святої Справи.

Бажаємо вам теж нагадати, що вашим життям, молитви і вашими студіями можете спричинитися до наближення до тієї мети за посередництвом того, що звичайно називається « духовний екуменізм »^[4].

Вже недалеко « Тиждень Молін за Єдність ». Нехай він стане вам привілейованою нагодою для особистого зросту в любові та більш наснаженої молитви, в духовній співзвучності з усіма тими, що тими днями возноситимуть особливі благання до єдиного Господа Церкви. Цим ви вельми спричинитеся до шукання і виблагання новної церковної злуки.

3. Не можу закінчити цього короткого слова, щоб моїх лумок і почуттів не звернути до всіх українських церковних Громад: і до тих на еміграції, що в різних країнах витривало стоять при своїй активній вірі, і до тих, які на батьківській землі живими втримують традиції славного минулого. Усім я даю запевнення мого невпинного і дбайливого піклування. Нехай за всіх підноситься до Бога моя молитва щоб усі вони, за прикладом св. Йосафата, дедалі більше відчували тісну злуку з осередком католицької єдності.

З цими думками, складаючи Господеві подяку за ті добродійства, якими Він з такою щедрістю обдарував цю дорогу Колегію з самих же початків, висловлюю побажання, щоб вона і надалі виховувала майбутніх священиків для Української Церкви, впоюючи в них оцей натхненний ідеал св. Павла: « Божий чоловік досконалий, до всякого доброго діла готовий »^[5]

Ці побажання довіряю заступництву Приснодіви Богородиці, вділяючи з усього серця всім моє апостольське благословення.

[1] Cfr. 1 Cor. 8, 2; 13, 2.

[2] Roma 1976, p. 11.

[3] Io. 17, 21.

[4] *Unitatis Redintegratio*, 7.

[5] 2 Tim. 3, 17.

